

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GIANNINO OMERO GALLO

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΛΑΙΡΗΣ

ΤΑΝ ο Βίκτωρ Σιμόνε, ιδιωτικός ντετέκτιβ, έπεσε επί τον κ. Άρθουρο Ριάλντι στο σπίτι του, του έλεγε:

— Κύριε, ήρθα να σας ειπώ τ' αποτελέσματα της έρευνής, την όποιαν είχατε την καλωσύνη να μου αναθέσετε. Ήταν πολύ δύσκολη, βέβαια, γιατί δεν ξέραμε παρά μόνο τον όνομα της κυρίας και τον τόπο της γεννήσεώς της — τη Βενετία. Έπληγα λοιπόν στην πατρίδα της, όπου αναγκάστηκε να παραμείνει με άλοκληρη βδομάδα, για να μπορέσω να κάμω τις απαιτούμενες έρευνες και τώρα μόλις έπέστρεψα.

— Τι έμαθατε λοιπόν; τον διέκοψε ο κ. Ριάλντι.

— Τίποτε το δυσάρεστο, κύριε. Ή ενδιαφερομένη σας είνε νόμιμος κόρη του Φραγκίσκου Ποντέλλι, κλητήρος σ' ένα λύκειο, και της Βαλερίας Φερράρε, πλούστρας. Ή κυρία» ήταν ηλικίας δεκαεφτά χρόνων, όταν πέθανε ένα βράδυ ο πατέρας της, ο όποιος ήταν αλκοολικός. Ή μητέρα της άποτησε τότε τη συνήθεια να πίνει κ' αυτή κ' έπαυε πειά να δουλεύει. Έδερνε την κόρη της αλύττητα, κ' ή νέα, άπληρομένη πειά άτ' τη ζωή αυτή, πήρε με ά μέρα τους δρόμους. Ήταν από τότε πολύ άμορφη. Μίλησα με άνθρώπους που την είχαν γνωρίσει και τη θυμούνταν ακόμα πολύ καλά. Ή σχέσεις της μ' έναν υπάλληλο κυρείου, ήταν ή πρώτη της έρωτική περιπέτεια.

» Ή μητέρα της πέθανε τέσσερα χρόνια ύστερ' από τον πατέρα της. Ένα μήνα ύστερ' από τον θάνατο της μητέρας της, ή κυρία» έφυγε μ' έναν πλανόδιο κομμώ θιασο. Έτσι, άφου έγύρισε δυό χρόνια στις έπαρχίες, καταστάλαξε, τέλος, στη Ρώμη. Σ' αυτό το σημείο σταματάει ή έρευνά μου.

— Ουαί, είπε ο κ. Ριάλντι. Μή λησιμονεύτε πάντως, κύριε Σιμόνε, ότι στηρίζομαι στην άπόλυτη έχειμύθειά σας.

— Μην άνησυχείτε, κύριε. Ποτέ δεν βγαίνουν από το στόμα μου έπαγγελματικά μυστικά!

» Όταν ο κ. Ριάλντι έμεινε μόνος, άναψε ένα τσιγάρο κ' άρχισε να σκέπτεται. Σ' ένα φιλικό σαλόνι, «χωρίς προκαταλήψεις», στο όποιο γινόταν δεκτός όποιος τύχαινε, άρκεϊ να ήξερε να φέρεται καλά και να ήταν ενάκριστη ή συντροφιά του, είχε συναντήσει έξη μήνες προηγήτερα έκεινη, την όποια ο ντετέκτιβ Σιμόνε όνόμαζε κυρία» και την όποια αυτός είχε γνωρίσει με το όνομα Κλαίρη Ποντέλλι.

Είχαν βρεθεί οι δυό τους, αυτή κ' αυτός, στον κήπο του σπιτιού, ένα δειλινό, κ' από τότε την έρωτεύθηκε, την άγάπησε με πάθος που διαρκώς έμεγαλωνε, θομπομένος από την υπερίφρανη και φωνενη άμορφιά της. Άγάπησε το κομψό της σόμα, τις έλκυτικές κινήσεις της, τη γλυκιά φωνή της, τους άριστοκρατικούς της τρόπους. Ή γυναίκα αυτή ένεσώκωνε το ιδεώδες του. Πλούσιος κ' ανεξάρτητος όπως ήταν, είχε άρκετες έρωτικές περιπέτειες ως τότε. Καμιά όμως γυναίκα δεν του ένεπνευσε τα αισθήματα έκεινα που του ένεπνευσε ή Κλαίρη. Αυτή ήταν ή άσύγκριτη, ή ιδανική σύντροφος, έκεινη που θα έκαμνε έντελώς εύτυχημένη τη ζωή του. Κι' έτσι ο κ. Ριάλντι, που άπέκοψε άλλοτε με φρόνη την ιδέα του γάμου, ήταν τώρα έτοιμος να παντρευτεί το ίδιο όνομα του.

Τι τον έμωλε άν το παρελθόν της Κλαίρης ήταν ύποπτο! Έτσι που την έβλεπε λεπτή, άριστοκρατική και μελαγχολική, αντίλαμπάνονταν ότι ήταν θύμα της μοίρας κ' ότι δεν είχε γεννηθεί μ' άκακόνονστη ζωή...

Τό φυσικό όμως ενδιαφέρον του για τη γυναίκα που έξέλεξε ως σύντροφο της ζωής του, τον έσπρωξε να ζητήσει πληροφορίες για το παρελθόν της. Ήθελε να πληροφορηθεί για την οικογένειά της, γιατί υπέθετε ότι ή Κλαίρη ήταν άριστοκρατικής καταγωγής και είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια σε μια άφάνταστη πολυτέλεια. Γι' αυτό και κατέργη στον ιδιωτικό ντετέκτιβ.

Τώρα που τα ήξερε πειά όλα, ο κ. Ριάλντι έννοιωσε ότι άγαπούσε πιο πολύ την Κλαίρη. Αυτή τη φορά μάλιστα στην άγάπη του ήταν άναμειγμένος κ' ο ότατος. Ή καμμένη είχε υποφέρει τόσο πολύ! Ήταν επίσης άναμειγμένος και κάποιος θαυμασιός. Με τί θαύματα εύφύιας και φιλήσεως είχε κατορθώσει να γίνη τόσο τέλεια γυναίκα!...

άνεγκραστη συγκίνησι, που τον έκανε να τρέμη, ή Κλαίρη έγινε κατάχλωμη κ' έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές. Έξαφνα σήκωσε επάνω του τα όραία της μάτια και κοκκινίζοντας έλαφρά, του έλεγε:

— Προτού σας άπαντήσω, πρέπει να μάθετε ότι...

» Ο κ. Ριάλντι όμως τη διέκοψε άπότομα και της έλεγε:

— Όχι, όχι, δεν θέλω να μάθω τίποτε!...

— Να... να... πρέπει. Δεν ξέρετε καθόλου τη ζωή μου. Δεν μιλώ για τα τελευταία μου χρόνια. Γι' αυτά ίσως έπληρατε πληροφορίες από τους γνωστούς μας, που μπορεί και να με κατηγορήσαν άκόμη... Μιλώ για τα νεανικά μου χρόνια...

» Θα ήταν άνάξιο για μένα, άν δεν σας άπεκάλυπτα την άλήθεια. Φαντάζεσθε, τό ξέρω, ότι κατάγομαι από μεγάλη οικογένεια. Αυτό δεν είν' άλήθεια! Ο πατέρας μου ήταν, άλλοούστατα, καθηγητής της Φυσικής σ' ένα λύκειο...

» Πέθανε πολύ πρόωρα και τότε ή μητέρα μου, γυναίκα θρησκόληπτη και άσπληρών άρχών, με άνέθερε με μεγάλο περιορισμό, χωρίς να με άφήσει να ύποπτευθώ τίποτε από την πραγματική ζωή...

» Όταν έχασα τη μητέρα μου, ήμουν δεκαεφτά χρόνων και δεν είχα διάλου πείρα της ζωής. Ήμουν άγνή, σαν κοριτσάκι όχτώ χρόνων. Έτσι, βρέθηκα μόνη μου στον κόσμο, χωρίς κανένα προστάτη, θλιμμένη κ' άπελευσμένη...

» Έκεινη όμως την εποχή, ένας νέος, έλκυτικός και γοητευτικός, ένας διάσημος καλλιτέχνης, με έρωτεύθηκε, που ήμουν τότε με κνή γυναίκα του και με άτήγαγε. Σε λίγον καιρό όμως, άλλοόμοιο, μ' έγκατέλειψε!...

» Ο κ. Ριάλντι ήξερε ότι όλ' αυτά που του έλεγε ή Κλαίρη ήσαν ύπερβολές μιας παραμορφωμένης άλήθειας. Καθώς όμως ή καρδιά του πλημμύριζε από άγάπη, έδειχνε έπιείκεια για τα χονδροειδή ψέματά της. Έσχημάτισε άλλοστε την πεποίθησι ότι ή Κλαίρη του τα έλεγε όλ' αυτά για να φανή κάπως άνταξία του. Γι' αυτό και τη διέκοψε πάλι λέγοντάς της:

— Κλαίρη, δεν θέλω να μάθω τίποτε από το παρελθόν σου. Μου είνε όλα άδιάφορα, σου είπα. Έγώ σ' άγαπώ κ' ένα πράγμα μόνο μ' ενδιαφέρει: Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Έκεινη έσχημασε καταρατικά το κεφάλι της. Ο κ. Ριάλντι, πλημμυρισμένος από μια άπειρη εύτυχία, πήρε τό χέρι της μέσα στα δικά του και της έλεγε:

— Κλαίρη μου, άγάπη μου, δεν πρέπει πειά ναζήκω κανένα μυστικό ό ένας από τον άλλο. Σ' άγαπώ τόσο πολύ, που άδιάφορο ή τις κοινωνικές προλήψεις. Δεν θέλω πειά να σπυλολογίεσαι το παρελθόν σου, άφου δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου. Ούτε να φορηθής ποτέ ότι, μ' άν μάθω ότιδήποτε από το παρελθόν σου, θα πάψω να σ' άγαπώ...

Έκεινη άνασώκρησε σύγκορη και του έλεγε:

— Τό παρελθόν μου; Ποιό παρελθόν μου; Όχι τό πρόσφατο παρελθόν, άγάπη μου. Σου μιλώ για την οικογενειακή νεανική σου ζωή. Σε θαυμάζω που έγινες μόνη σου τέτοια που είσαι, ή άσύγκριτη γυναίκα, για την όποια υπερίφρανεόμαι...

» Ναι, θέλησα να μάθω όλα τα περισμένα σου, για να σε γνωρίσω πιο καλύτερα. Και έμαθα... Έμαθα για την παιδική σου ηλικία που πέρασες στη Βενετία με βάσανα και πόνο. Έμαθα για τον πατέρα σου. Μην τρομάζεις... Τό ξέρω... Ήταν κλητήρας σ' ένα λύκειο. Κι' ή μητέρα σου έπληνε για να έξοκονομη τό έξοδα του φτωχικού σπιτιού σας. Τι περιβάλλον, άλήθεια, για μια ψυχή τόσο λεπτή, σαν τη δική σου!...

— Τα ήξερες, λοιπόν, όλα; ψθύρισε ή Κλαίρη με μισοδυσμένη φωνή και τρεμάμενα χέλια. Τα ήξερες όλα και θέλησες να με κάμης γυναίκα σου;

— Ναι, χρυσή μου. Και σ' άγαπώ πιο πολύ τώρα που τα ξέρω όλα. Σ' άγαπώ γιατί υπέφερες τόσο πολύ στη ζωή σου...

» Η νέα γυναίκα όμως δεν τον άκουσε πειά. Δάκρυα βούρκωσαν τα μάτια της. Η ώραία της όψης συννέρισε. Ή περιφρανεία της είχε έξεγερεθεί. Ο κ. Ριάλντι την είχε πληγώσει βαθεία, χωρίς να τό θέλη... Κατάχλωμη και τρέμοντας σύγκορη, άποστάτησε από την άγκαλιά του και κυττάζοντάς τον κατάματα, του έλεγε:

— Χαίρε!... Δεν θα με ξαναβδής ποτέ πειά... Ποτέ...

Κι' έφυγε άτ' την αίθουσα γεμάτη όργη και όδύνη, όμοια με βασίλισσα που την έρόσβαλαν θανάσιμα...

Είχαν βρεθεί οι δυό τους στον κήπο του σπιτιού ένα δειλινό, κ' από τότε...